

Arrest

nr. 175 089 van 21 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Baru, district Rodat, provincie Nangarhar. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. Uw vader werkt voor het Ministerie van Onderwijs als inspecteur. U heeft na uw middelbare studies gestudeerd aan de afdeling 'Business Management' van het 'Afghanistan Technical Vocational Institute' in de provincie Laghman. Na uw afstuderen bent u in april 2014 aan de slag gegaan als opleider voor de organisatie Wadan, waarvoor u tot 31 januari 2015 heeft gewerkt als 'Educational trainer'. U gaf opleiding aan leraars in het Surdak Lyceum en in de Hesar Shai Kamp School, gelegen in het district Rodat. Voor uw werk ging u ook regelmatig naar de stad Jalalabad, waar deze organisatie gevestigd

was. U en uw familie kenden geen problemen, tot u een zestal maanden nadat u bent beginnen werken voor Wadan een eerste dreigbrief van de taliban kreeg, waarin u werd aangemaand hen financieel te steunen. Ongeveer een maand later zou u een tweede dreigbrief en ook een dreigtelefoon ontvangen hebben. U bent daarop uit veiligheidsredenen naar de stad Jalalabad verhuisd maar bleef werken voor Wadan. Na uw verhuis, kreeg u een derde en laatste dreigbrief van de taliban. Omdat u zich niet meer veilig voelde besloot u uw land te verlaten. Op 31 januari 2015 heeft u uw werk bij Wadan stopgezet en ongeveer een maand of twee maanden later, in februari-maart 2015, heeft u uw land verlaten via de luchthaven van Kabul. U reisde verder via Iran, Turkije, Bulgarije en een aantal onbekende landen door naar België, waar u op 26 juli 2015 bent aangekomen en op 27 juli 2015 een asielaanvraag heeft ingediend. Na uw aankomst in België heeft u via telefonisch contact met uw vader vernomen dat de taliban in de tweede of derde maand 1394 (omgezet naar de westerse kalender, mei-juni 2015) uw vader gedurende twee dagen hebben vastgehouden en dat informanten van de taliban sinds uw vertrek nog naar u zijn komen zoeken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de taskara van uw vader, uw taskara, een attest van Wadan, uw diploma van afdeling 'Business Management' van het 'Afghanistan Technical Vocational Institute', uw diploma van 12e graad van Nangarhar Hish School, drie dreigbrieven van de taliban, een badge van Wadan en een EMS-label waarmee de stukken naar u verstuurd werden, neer. Na uw gehoor maakte u nog een brief van het Hoofd van de Onderwijsafdeling van de provincie Nangarhar ter bevestiging van de loopbaan van uw vader over aan het CGVS.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u uw persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt. Aan de door u verklaarde tewerkstelling bij de organisatie Wadan kan geen geloof gehecht worden, net zo min als aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Uw erg vage, oppervlakkige, incoherente, tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen aangaande uw kennis wat betreft deze organisatie Wadan, waarvoor u zou gewerkt hebben en aangaande de problemen die u en uw familie hierdoor zouden hebben gekend met de taliban, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden persoonlijke vervolgingsvrees.

Vooreerst, dient er op gewezen te worden dat, toen gepeild werd naar uw functie bij de organisatie Wadan, waarvoor u vanaf 1 april 2014 tot 31 januari 2015 zou gewerkt hebben, u uiterst vage, tegenstrijdige, incoherente verklaringen heeft afgelegd, waarbij u steeds uw verklaringen wijzigde. Gevraagd naar wat uw functie bij de organisatie Wadan inhield, verklaarde u dat u trainer, opleider was, dat u les gaf aan leraars (CGVS, p. 5). Gevraagd naar welke vakken u dan gaf, beweerde u aanvankelijk enkel sociologie gegeven te hebben. Toen u betreffende het vak sociologie werd gevraagd iets meer te vertellen over uw cursus, beweerde u plots dat u niet effectief het vak sociologie heeft gegeven. Uw uitleg luidde dat u wel was geslaagd om dit vak te geven maar dat u het niet effectief heeft gegeven. U beweerde nu dat u met leraren werkte als er problemen waren, dat u onder meer leerlingen vroeg of ze de lessen goed begrepen (CGVS, p. 6). Toen u gevraagd werd om een werkdag dan te beschrijven, beweerde u plots dat u geen les heeft gegeven, maar dat u samen met collega's naar de klas ging om leraren te vragen hoe ze les gaven en om te luisteren naar problemen van leerlingen. Wanneer u dan werd gevraagd om wat meer over die problemen te vertellen, verklaarde u dan weer dat u de leerlingen volgens leeftijd rangschikte op hun zitplaatsen, de datum en het vak op het bord schreef en dat u zo begon met les te geven (CGVS, p. 6). Toen u dan werd gevraagd of u dus wel les heeft gegeven, aangezien u eerder stelde geen les te hebben gegeven, antwoordde u instemmend en verklaarde u dat de leraar aanwezig was terwijl u toonde hoe de les moest gegeven worden (CGVS, p. 6). Toen u nog gevraagd werd of u van april 2014 tot januari 2015 heeft gewerkt, antwoordde u dan plots dat u les gaf over sociologie (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u geen sociologie zou hebben gegeven, ontweek u deze vaststelling met de bewering u dat u veel dingen heeft gegeven, bijvoorbeeld ook sociologie (CGVS, p. 7). Toen u wederom werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, verklaarde u enkel dat u naar de klas ging tot de problemen van de leerlingen waren opgelost. U ontweek wederom de confrontatie met uw steeds wijzigende en tegenstrijdige verklaringen en stelde louter dat het te veel tijd zou vergen voor u om te antwoorden op deze vraag (CGVS, p. 7). U werd er op gewezen dat u steeds uw antwoorden wijzigt en toen u daarop nogmaals werd gevraagd of u al dan niet het vak sociologie heeft gegeven aan de leerkrachten, wijzigde u wederom uw verklaringen en antwoordde u deze keer ontkennend. U stelde dat u geen les heeft gegeven, maar dat jullie zouden gaan samenzitten zijn om problemen van leerlingen op te lossen (CGVS, p. 7). Bovenstaande verklaringen zijn hoogst merkwaardig. Minstens kan verwacht worden dat u uw functie bij de organisatie Wadan concreet en duidelijk kan toegeven en dat u minstens kan aangeven of u al dan niet les heeft gegeven en ook welke lessen of vakken u al dan niet heeft gegeven. Hoewel u enigszins op de hoogte bent van wat een vak als didactiek zoal inhoudt en dit met enkele

voorbeelden aangeeft, blijkt ook uit bovenstaande verklaringen dat u amper duidelijk zicht kon bieden op uw concrete jobinhoud, hetgeen afbreuk doet aan uw bewering daadwerkelijk voor de organisatie Wadan opleiding te hebben gegeven aan leerkrachten in uw regio.

Verder, kan nog opgemerkt worden dat uw kennis betreffende de organisatie Wadan eveneens uiterst beperkt en oppervlakkig is. U verklaarde dat Wadan een programma had om leraren op te leiden (CGVS, p. 7). Toen u werd gevraagd of zij nog andere projecten organiseerden, bleek u hiervan niet op de hoogte te zijn. U verklaarde dat Wadan een buitenlandse organisatie is, doch u zou niet weten van welk land, noch wanneer de organisatie is opgericht, noch door wie en evenmin kon u zeggen of deze organisatie een gouvernementele of niet-gouvernementele organisatie is (CGVS, p.7). Voorts, bleek u evenmin te kunnen zeggen of de organisatie al dan niet erkend wordt door de Afghaanse overheid, noch of deze organisatie fondsen vanuit het buitenland of van buitenlandse organisaties krijgt (CGVS, p.8). U verklaarde dat de activiteiten van Wadan in de Afghaanse media zijn gekomen, dat er foto's waren van leraars en leerlingen in een krant. Wanneer u werd gevraagd in welke krant deze zijn gekomen en over wat het artikel ging, bleef u het antwoord weer schuldig. U kon enkel zeggen dat u deze foto's een jaar geleden heeft gezien en dat deze genomen werden tijdens een samenkomst van leraren, leerlingen en supervisor (CGVS, p. 8). Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat uw kennis aangaande de organisatie waarvoor u bijna een jaar heeft gewerkt uiterst summier en oppervlakkig is. Van een hoog opgeleid persoon als u kan minstens verwacht worden dat hij enige basisinformatie kan geven aangaande de organisatie waarvoor hij zou hebben gewerkt, in casu is dit geenszins het geval. Het geheel van deze vaststellingen doet ontegensprekelijk afbreuk aan de door u voorgehouden professionele activiteiten voor Wadan en hiermee samenhangend de problemen die u hierdoor zou hebben gekend.

Bovendien zijn uw verklaringen aangaande de problemen die uit uw tewerkstelling voor de organisatie Wadan zouden zijn voortgevloeid, niet in het minst coherent, geloofwaardig en aannemelijk. Zo verklaarde u per brief en telefonisch bedreigd te zijn geweest door de taliban. Ter ondersteuning van deze door u aangehaalde problemen, legde u drie dreigbrieven van de taliban neer. Toen u geïnformeerd werd naar wanneer u deze stukken in Afghanistan had gekregen, bleken uw verklaringen incoherent en tegenstrijdig. U paste uw verklaringen meermaals aan en u sprak zichzelf voortdurend tegen. Zo beweerde u aanvankelijk dat u de eerste dreigbrief op 11 december 2014 heeft ontvangen. Nadien herzag u uw verklaringen en beweerde u dat u de eerste dreigbrief al drie of vier maanden na de aanvang van uw job bij Wadan (1/04/2014), heeft ontvangen, dus in juli-augustus 2014 (CGVS, p. 3). Gevraagd wanneer u de tweede dreigbrief heeft ontvangen, kon u dat opmerkelijk genoeg niet zeggen. Toen u daarop werd gevraagd of dit een dag, een week of een maand of langer na de eerste dreigbrief was, gaf u wederom te kennen dat u dat niet meer wist, u kon er zelfs bij benadering geen termijn op plakken (CGVS, p. 3). U beweerde nog dat u een derde dreigbrief heeft ontvangen, ongeveer eind november-begin december 2014, twee maanden voor het einde van uw contract bij Wadan (31/01/2015) (CGVS, p. 3). Opmerkelijk genoeg, herzag u nadien wederom uw verklaringen en beweerde u dat u een zestal maanden na uw tewerkstelling bij Wadan, dus in oktober 2014, de eerste dreigbrief heeft ontvangen (CGVS, p. 13). Dergelijke wijzigingen van uw verklaringen omtrent het tijdstip waarop u de eerste dreigbrief heeft ontvangen, zijn hoogst bevreemdend, te meer daar blijkt dat u tijdens uw eerste gehoor op de DVZ, eveneens een andere datum voor het ontvangen van de eerste dreigbrief heeft gegeven, namelijk 11 september 2014 (vragenlijst CGVS, vraag 3). Hieruit blijkt dat u geenszins eenduidige verklaringen heeft afgelegd omtrent het tijdstip dat u voor de eerste keer bedreigd werd door de taliban. Normaliter zou kunnen verwacht worden dat een dergelijk incident beter zou kunnen situeren, daar aangenomen kan worden dat het een niet-geringe impact op uw dagdagelijkse leven moet hebben gehad.

Voorts, betreffende de tweede dreigbrief, bleek u zich op het CGVS plots weer te herinneren wanneer u deze heeft ontvangen, namelijk een maand na de eerste brief, dus ongeveer in november 2014. U voegde hier aan toe dat u twee of drie maanden na de tweede dreigbrief, ook dreigtelefoons begon te krijgen, dus in januari-februari 2015 (CGVS, p. 13). U herhaalde dat u een maand na de tweede brief, dus in december 2014 de derde dreigbrief kreeg en u stelde dat de derde brief na de dreigtelefoons is gekomen (CGVS, p. 13). Toen u er op gewezen werd dat dit niet mogelijk is, daar u de telefoons in januari-februari 2015 situeerde en deze dus niet na de derde brief gekomen zijn, stelde u plots niet meer te weten hoeveel tijd tussen de tweede en derde brief was (CGVS, p. 14). Deze verklaring is hoogst opmerkelijk daar u eerder tot tweemaal toe had verklaard dat u eind november-begin december de derde dreigbrief zou hebben ontvangen (CGVS, p. 3, 13). Toen u hierop gevraagd werd of u de door u neergelegde brieven heeft gelezen, stelde u dat u deze maar oppervlakkig heeft gelezen. Uit de vertaling op het CGVS blijkt dat de data zoals vermeld op de drie brieven als volgt zijn, namelijk voor de eerste brief: de elfde maand van 1435 (hetgeen overeenkomt in de westerse kalender met augustus-september 2014), voor de tweede brief: de eerste maand 1435 (oktober-november 2014) en voor de derde brief: de vijfde maand 1436 (februari-maart 2015). Het is niet alleen hoogst onaannemelijk dat u de data van de brieven die u heeft neergelegd ter staving van uw asielaanvraag, niet kan geven hoewel

deze duidelijk vermeld worden in deze stukken, doch dat bijkomend uw verklaringen omtrent de ontvangst van deze stukken geenszins coherent, logisch en geloofwaardig zijn. Zo beweerde u bijkomend nog dat u nog voor Wadan werkte toen u de derde dreigbrief kreeg, hetgeen geenszins overeenstemt met de datum zoals vermeld op dit stuk. U verklaarde namelijk voor Wadan gewerkt te hebben tot januari 2015 (CGVS, p. 14) en uit de door u neergelegde derde brief blijkt dat deze dateert van februari-maart 2015. Geconfronteerd met deze discrepantie beweerde u dat het niet duidelijk is of je contract bij Wadan tijdelijk of definitief is (CGVS, p. 15). Een dergelijke verklaring kan de hierboven aangehaalde incoherentie tussen uw verklaringen en het door u neergelegde stuk niet verschonen.

Voorts, toen u hierop gevraagd werd hoeveel dreigtelefoons u heeft gekregen, stelde u plots maar één dreigtelefoons te hebben ontvangen, hoewel u eerder had gesproken over meerdere telefoons (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u het eveneens had over meerdere dreigtelefoons, beweerde u dat u enkel had verklaard telefonisch bedreigd te worden, maar u zou niet gezegd hebben hoeveel dreigtelefoons u had ontvangen (CGVS, p. 15). Dergelijke verklaring is echter geenszins correct, daar uit uw verklaringen zoals afgelegd op de DVZ duidelijk blijkt dat u meerdere dreigtelefoons heeft ontvangen. U verklaarde immers op DVZ dat u na de telefonische bedreiging verhuisd bent naar het centrum (van Jalalabad) om hieraan te ontkomen, doch dat u daar ook telefonische bedreigingen kreeg van de taliban en dat u daarom uiteindelijk uw land heeft verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3).

Verder, verklaarde u dat de taliban uw vader heeft gekidnapt en gedurende een aantal dagen heeft vastgehouden. Betreffende deze vasthouding van uw vader heeft u echter eveneens incoherente en gebrekkige verklaringen afgelegd. Zo beweerde u aanvankelijk dat uw vader werd meegenomen toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 11), kort daarna wijzigde u uw verklaringen en beweerde u dat uw vader na uw vertrek uit Afghanistan is meegenomen (CGVS, p. 11). U beweerde nog dat uw vader drie dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 10), om nadien uw verklaringen weer aan te passen en te stellen dat uw vader twee dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 11). Gevraagd naar meer details omtrent uw vaders vasthouding, bleken uw verklaringen eveneens erg oppervlakkig te zijn. Zo bleek u niet te weten hoeveel tijd na uw vertrek uw vader werd meegenomen, wat er gebeurd is tijdens zijn vasthouding, hoe uw vader is vrijgekomen, of uw vader al dan niet klacht heeft ingediend tegen de mensen die hem ontvoerden, noch of uw vader zijn kidnapping ergens gemeld heeft (CGVS, p. 11). Wat uw verklaring betreft dat uw vader zijn eigen problemen heeft kan het volgende worden opgemerkt (CGVS p. 10). Hoewel uw vader al vijf of zes jaar voor het Ministerie van Onderwijs zou werken en voordien directeur was van een lyceum in Rodat heeft hij tot aan uw vertrek geen problemen gekend wegens deze functie. Hij zou enkel kort vastgehouden zijn door de taliban in de periode dat u vertrokken bent, maar voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, blijkt uit uw verklaringen dat dit eerder te maken heeft met uw problemen met de taliban in plaats van met zijn activiteiten voor het Ministerie van Onderwijs. Bovendien verblijven uw ouders nog steeds in Rodat, zo blijkt uit uw verklaringen, zodat in hoofdte van uw vader geen gegronde vrees voor vervolging door de taliban wordt vastgesteld (CGVS p. 3, 10). Tot slot, kan nog aangehaald worden dat het eveneens bevreemdend is dat volgens uw verklaringen de bedreigingen door de taliban ten aanzien van u beperkt bleven tot deze schriftelijke en telefonische bedreigingen verspreid over een periode van een zestal maanden (februari-maart 2014 tot augustus-september 2015) en zij pas na uw vertrek naar uw woning zouden komen en dan uw vader zouden hebben meegenomen. Indien de taliban u inderdaad zouden viseren, kan aangenomen worden dat zij u niet eerst gedurende meer dan een half jaar gaan schrijven en bellen, om dan pas maanden na hun eerste brief en na uw vertrek, de daad bij het woord te voegen en bij uw familie langs te komen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient onvermijdelijk besloten te worden dat de door u beweerde tewerkstelling bij Wadan in het district Rodat en dus evenmin aan de problemen die u daar gekend zou hebben met de taliban omwille van uw beroepsactiviteiten, geen enkel geloof kan gehecht worden. U heeft aldus geen gegronde vrees voor de taliban, die u zou viseren omwille van uw activiteiten voor Wadan, aannemelijk gemaakt.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. Betreffende de door u neergelegde taskara, uw diploma van de middelbare school en van de 'Afghanistan Technical Vocational Institute' en de taskara van uw vader en de brief ter staving van zijn loopbaan, dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kunnen zijn voor uw identiteit, opleiding en herkomst en de identiteit, herkomst en loopbaan van uw vader, hetgeen echter niet ter discussie staat. Het EMS-label kan enkel aantonen dat deze documenten vanuit het district Rodat in de provincie Nangarhar werden opgestuurd naar u, hetgeen evenmin wordt betwist. Aangaande het neergelegde attest en de badge ter staving van uw werkzaamheden voor Wadan, dient er op gewezen te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend, indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk

kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden,

Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met beryumbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u, hoewel u verloofd bent, nog steeds een alleenstaande man bent en het Pashtou, de voertaal in Jalalabad, machtig bent. U bent volgens uw eigen verklaringen, hoog opgeleid, u spreekt eveneens een beetje Engels en u heeft niet enkel uw middelbare schooldiploma op zak, doch u heeft nog een hogere opleiding 'Business Management' gevolgd aan het 'Afghanistan Technical Vocational Institute' (CGVS, p. 3), hetgeen binnen de Afghaanse context met de hoge graad van analfabetisme, eerder uitzonderlijk is. Hoewel u beweert dat uw familie niet bemiddeld is en u niet over de nodige middelen zou beschikken om te kunnen overleven in Jalalabad, blijkt uit uw verklaringen het tegendeel. Immers, buiten het feit dat uw familie blijkbaar de nodige middelen had om u te kunnen laten verder studeren, zou uw vader schooldirecteur geweest zijn van het Ahdad Lyceum in Rodat en sinds vijf of zes jaar werken voor het ministerie van onderwijs (CGVS, p. 11). Bijkomend, blijkt dat uw vader zelfs in de stad Jalalabad werkt en dat u zelf ook in Jalalabad naar de middelbare school geweest

bent (CGVS, p. 3, 12). Hoewel er geen geloof kan gehecht worden aan de reden waarom u naar Jalalabad verhuisd zou zijn, is het niet onwaarschijnlijk dat u inderdaad, zoals u zelf heeft verklaard een tijdje in deze stad heeft gewoond (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vertrouwd bent met deze stad en u geeft zelf de mogelijkheid aan dat u, als hoog opgeleide met een diploma van de richting 'Business Management', daar in Jalalabad een job zou kunnen vinden (CGVS, p. 16).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet over de middelen beschikt om daar te kunnen overleven en u daar te vestigen (CGVS, p. 16). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u wel degelijk al in Jalalabad bent gaan wonen, nadat u gestopt was met uw werk voor Wadan, verklaarde u dat u een andere job diende te zoeken en dat u geen andere keuze had om dan elders aan de slag te gaan, omdat u gestudeerd heeft. U wierp op dat u in Jalalabad niet gespaard zou blijven van de taliban (CGVS, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gezien voorgaande vaststellingen kan dus besloten worden dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vangt aan met de uiteenzetting van een aantal theoretische principes.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij over zijn werkelijke functie op geen enkele manier in tegenspraak valt. Hij stelt te hebben verklaard dat hij het vak sociologie heeft gegeven, waaronder volgens hem valt dat hij de manier van lesgeven van de leraars verbeterde. Dit kan naar zijn mening worden gezien als een vorm van lesgeven, al gaf hij effectief geen cursus in de academische zin van de term. Zijn functie bestond er niet in om les te geven maar zo nu en dan de leraars te vervangen om hen te tonen hoe ze op een gepaste manier hun lessen moesten geven. In deze zin verklaarde hij "veel dingen gegeven" te hebben. Voorts acht hij de vragen over zijn kennis van de organisatie Wadan heel specifiek en meent hij dat redelijkerwijze niet kan worden verwacht van een werknemer dat hij weet in welk jaar of door wie de organisatie werd opgericht. Hij stelt zich niet te hebben beziggehouden met het dagelijks bestuur. Hij wijst erop dat hij een heleboel zaken wél correct heeft weergegeven. Hij voegt ook zijn werkcontract bij, waarmee volgens hem zijn tewerkstelling niet meer in vraag kan worden gesteld en zijn asielrelaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd.

Met betrekking tot de dreigbrieven en de dreigtelefoon stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: "Het arrest van de CGVS spreekt zich ook niet uit over de dreigbrieven al doet hij dat voor alle andere voorgelegde documenten. Het feit dat de verzoeker de date, die nochtans op de brieven staan, niet kent, toont het gebrek aan een voorgestuurde kennis aan."

Wat betreft de vasthouding van zijn vader, voert verzoeker aan dat hij eerst verklaarde dat zijn vader na drie dagen is teruggekeerd en daarna dat hij twee dagen werd vastgehouden, hetgeen niet per se tegenstrijdig is. Hij wijst erop dat hij alles via de telefoon vernam, dat een oproep tussen België en Afghanistan kostelijk is en dat zijn vader zijn relaas niet via de telefoon wenste te vertellen. Verzoeker meent ook dat verweerder er expliciet vanuit gaat dat verzoeker wel degelijk problemen heeft met de

taliban, daar hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn vader zelf problemen heeft omwille van zijn functie bij het Ministerie van Onderwijs, hetgeen door verweerder in twijfel wordt getrokken. *“Verder heeft het al dan niet gegrond karakter van de problemen van de vader weinig of niets te maken met de objectieve vrees van de verzoeker om terug naar Afghanistan te gaan.”* Betreffende zijn vader brengt verzoeker diens regeringskaart en bankkaart bij.

Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting van de begrippen “gewapend conflict” en “willekeurig geweld”. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing slechts één paragraaf werd gewijd aan de bereikbaarheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief en meent dat geen enkele specifieke informatie wordt gegeven en dat op geen enkel moment wordt verwezen naar een diepgaande analyse aangaande bereikbaarheid. Hij wijst erop dat de bewijslast dienaangaande bij verweerder ligt. Hij benadrukt tevens dat verweerder zich baseert op algemene informatie die dateert van het jaar 2013. Onder verwijzing naar Belgische en Europese rechtspraak en richtlijnen van UNHCR, meent verzoeker dat het ontbreken van een sociaal netwerk bepalend is voor het toepassen van een intern vestigingsalternatief. Hij stelt dat hij geen familieleden heeft wonen in Jalalabad. Hij meent dat verweerder geen enkel element naar voren brengt om te bewijzen dat verzoeker er effectief een leven zou kunnen opbouwen. Dat hij al in Jalalabad heeft gewoond, is volgens verzoeker geen bewijs dat hij er heden veilig zou zijn. Na zijn verhuis heeft hij immers nog een derde dreigbrief van de taliban ontvangen. Tevens wijst verzoeker op het beginsel “audi alteram partem” en het feit dat hij tijdens zijn gehoor op geen enkel moment op de hoogte werd gebracht van de toepassing van een intern vestigingsalternatief. Er werden hem enkele gerichte vragen gesteld over het mogelijk sociaal netwerk en het onderkomen dat hij zou kunnen hebben in Jalalabad. Hij verwijst naar enkele rapporten. Hij voert aan dat hij in een positie wordt geplaatst dat hij documenten moet presenteren die de argumenten van verweerder kunnen tegenspreken, hetgeen de bewijslast op zijn schouders zwaarder maakt en een schending uitmaakt van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en richtlijnen van UNHCR, meent verzoeker dat hij het recht zou moeten hebben om geïnformeerd te worden over het feit dat de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief wordt toegepast. Onder verwijzing naar een hele reeks rapporten en artikels, wijst verzoeker er vervolgens op dat de veiligheidssituatie in Jalalabad en in de provincie Nangarhar slecht is en verergert. Volgens hem is het duidelijk dat de geïdentificeerde grotendeels burgerslachtoffers zijn en dat er dus sprake is van willekeurig geweld. Hij wijst erop dat indien de taliban aanwezig is in zijn dorp, men zich kan voorstellen dat ze ook verdergaan tot een plaats die hiervan 20 minuten is verwijderd, zijnde Jalalabad. Hij benadrukt dat in dien er incidenten zijn in en rond Jalalabad die de veiligheid van de inwoners in vraag stelt, deze elementen ook gevolgen hebben voor de veiligheid van zijn dorp.

Verzoeker meent dat verweerder heeft nagelaten een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak. Hij stelt dat hij meerdere risicoprofielen verenigt en dat een zorgvuldige analyse moet worden uitgevoerd van de risico's die hij loopt.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn werkingscontract (stuk 3), en de regeringskaart en bankkaart van zijn vader (stukken 4 en 5). Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met een aantal internetartikels die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij in Afghanistan bedreigd wordt door de taliban nadat hij voor de organisatie Wadan begon te werken. Tevens zou zijn vader zijn vastgehouden door de taliban. In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij Wadan, gelet op (i) zijn vage, tegenstrijdige en incoherente verklaringen over zijn functie en (ii) zijn beperkte kennis van Wadan. Evenmin wordt in de bestreden beslissing enig geloof gehecht aan de problemen die uit verzoekers beweerde tewerkstelling bij Wadan zouden zijn voortgevloeid, gelet op zijn vage, ongeloofwaardige, tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen over de dreigbrieven en de dreigtelefoons die hij zou hebben ontvangen, alsook de incoherenties tussen zijn verklaringen en de documenten die hij ter staving hiervan neerlegt. Voorts wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat de vasthouding van verzoekers vader niet geloofwaardig is, gelet op verzoekers vage en tegenstrijdige verklaringen. Tot slot wordt opgemerkt dat de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij onder “het vak sociologie geven” verstaat dat hij de manier van lesgeven van leraars moest verbeteren, dat hij geen les gaf “in de academische zin van de term” en dat hij slechts nu en dan de leraars verving om hen te tonen hoe ze op een gepaste manier hun lessen moesten geven. Daarmee komt verzoeker evenwel niet verder dan het op een gekunstelde manier *a posteriori* trachten te vergoelijken van zijn uitermate uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen die hij tijdens zijn gehoor aflegde over zijn functie bij Wadan. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoekers wisselende, tegenstrijdige en vage verklaringen de geloofwaardigheid van zijn beweerde werkzaamheden bij Wadan volledig onderuit halen. Niets weerhield verzoeker er overigens van om reeds tijdens zijn gehoor te verduidelijken wat hij onder “sociologie” en “lesgeven” verstaat, temeer daar hem meermaals op zijn eerdere, tegenstrijdige verklaringen werd gewezen en om verduidelijking werd gevraagd. Verder kan worden opgemerkt dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich terdege informeert betreffende de organisatie Wadan, wanneer hij omwille van problemen voortvloeiende uit zijn beweerde tewerkstelling bij deze organisatie in België internationale bescherming vraagt. Verzoeker is, zeker naar Afghaanse normen, een hoogopgeleid persoon. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat hij niet weet of Wadan nog andere projecten had dan het opleiden van leraars, door welk land, welke organisatie of welke persoon Wadan werd opgericht en of deze organisatie werd erkend door de Afghaanse overheid. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Het contract dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3) is evenmin van aard zijn tewerkstelling aan te tonen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt bovendien dat valse, Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) zijn te verkrijgen. Het betreft bovendien slechts een kopie, die door allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is. Hetzelfde geldt voor de neergelegde werkbadge en het attest (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier).

Waar verzoeker stelt dat verweerder zich niet uitspreekt over de dreigbrieven, maar wel over de andere voorgelegde documenten, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze wordt gemotiveerd betreffende de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven. Zo wordt er onder meer op gewezen dat verzoekers verklaringen over de datum van het ontvangen ervan, niet enkel onderling tegenstrijdig zijn, maar tevens niet in overeenstemming zijn met de data vermeld op de brieven zelf, alsook dat het niet aannemelijk is dat verzoeker er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over het moment van ontvangst van deze dreigbrieven terwijl de data worden vermeld op de documenten die hij zelf ter staving van zijn asielaas neerlegt. Dat dit zou wijzen op een gebrek aan voorgestudeerde kennis, zoals verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert, is geheel naast de kwestie: redelijkerwijze kan van een asielaas immers worden verwacht dat deze een grondige kennis heeft van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielaas voorlegt. Dat dit *in casu* niet het geval is en, integendeel, verzoekers verklaringen zelfs tegenstrijdig zijn met hetgeen in zijn documenten wordt vermeld, doet in ernstige mate afbreuk aan zowel de bewijswaarde van deze documenten als aan de geloofwaardigheid van zijn asielaas.

Wat betreft de vasthouding van verzoekers vader, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift enkel ingaat op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal dagen dat zijn vader werd vastgehouden, terwijl er in de bestreden beslissing tevens terecht wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het moment van deze vasthouding – voor of na zijn vertrek uit Afghanistan – eveneens tegenstrijdig zijn. Dat verzoeker de informatie over de vasthouding van zijn vader via de telefoon vernam, dat een telefoongesprek tussen België en Afghanistan kostelijk is en dat zijn vader zijn relaas niet via de telefoon wilde vertellen, doet hieraan allemaal geen afbreuk. Verzoeker dient geen telefoongesprek te voeren om te weten of hij al dan niet Afghanistan reeds had verlaten op het moment dat zijn vader werd vastgehouden. Dat er in de bestreden beslissing expliciet van zou worden uitgegaan dat verzoeker wel degelijk problemen heeft met de taliban, kan niet worden gevolgd. Dit blijkt geenszins uit een lezing van de bestreden beslissing, wel integendeel. De bijgevoegde regerings- en bankkaart van zijn vader (verzoekschrift, stukken 4 en 5) doen geen afbreuk aan het voorgaande, noch aan de motieven in de bestreden beslissing. Er wordt immers niet meteen getwijfeld aan de tewerkstelling van zijn vader, doch in de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij of zijn vader omwille van deze tewerkstelling problemen zouden hebben gekend in Afghanistan.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verzoeker meent weliswaar dat geen diepgaande analyse werd gemaakt van de bereikbaarheid van Jalalabad, doch hij laat na middels enig stuk aan te tonen dat de hiervoor vermelde informatie onjuist, onvolledig of achterhaald zou zijn. Dat de bewijslast aangaande een intern vestigingsalternatief bij verweerder ligt, doet geen afbreuk aan het feit dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn beweringen tracht te staven met documenten indien verweerder aan zijn bewijslast heeft voldaan – hetgeen *in casu* met betrekking tot de bereikbaarheid het geval is gelet op het bijgevoegde rapport over de bereikbaarheid van Jalalabad – en verzoeker de vaststellingen van verweerder wenst te weerleggen. Tot slot dient opgemerkt dat de COI

Focus “Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers” dateert van 2 maart 2015 en dus niet van 2013 zoals verzoeker beweert.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad” van 18 december 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad” van 18 december 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering “IS in Khorasan” niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn

geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u, hoewel u verloofd bent, nog steeds een alleenstaande man bent en het Pashtou, de voertaal in Jalalabad, machtig bent. U bent volgens uw eigen verklaringen, hoog opgeleid, u spreekt eveneens een beetje Engels en u heeft niet enkel uw middelbare schooldiploma op zak, doch u heeft nog een hogere opleiding ‘Business Management’ gevolgd aan het ‘Afghanistan Technical Vocational Institute’ (CGVS, p. 3), hetgeen binnen de Afghaanse context met de hoge graad van analfabetisme, eerder uitzonderlijk is. Hoewel u beweert dat uw familie niet bemiddeld is en u niet over de nodige middelen zou beschikken om te kunnen overleven in Jalalabad, blijkt uit uw verklaringen het tegendeel. Immers, buiten het feit dat uw familie blijkbaar de nodige middelen had om u te kunnen laten verder studeren, zou uw vader schooldirecteur geweest zijn van het Ahdad Lyceum in Rodat en sinds vijf of zes jaar werken voor het ministerie van onderwijs (CGVS, p. 11). Bijkomend, blijkt dat uw vader zelfs in de stad Jalalabad werkt en dat u zelf ook in Jalalabad naar de middelbare school geweest bent (CGVS, p. 3, 12). Hoewel er geen geloof kan gehecht worden aan de reden waarom u naar Jalalabad verhuisd zou zijn, is het niet onwaarschijnlijk dat u inderdaad, zoals u zelf heeft verklaard een tijdje in deze stad heeft gewoond (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vertrouwd bent met deze stad en u geeft zelf de mogelijkheid aan dat u, als hoog opgeleide met een diploma van de richting ‘Business Management’, daar in Jalalabad een job zou kunnen vinden (CGVS, p. 16).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet over de middelen beschikt om daar te kunnen overleven en u daar te vestigen (CGVS, p. 16). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u wel degelijk al in Jalalabad ben gaan wonen, nadat u gestopt was met uw werk voor Wadan, verklaarde u dat u een andere job diende te zoeken en dat u geen andere keuze had om dan elders aan de slag te gaan, omdat u gestudeerd heeft. U wierp op dat u in Jalalabad niet gespaard zou blijven van de taliban (CGVS, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gezien voorgaande vaststellingen kan dus besloten worden dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.”

Waar verzoeker opmerkt dat hij niet over een sociaal netwerk zou beschikken in Jalalabad, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *“UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”* (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de

precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Waar verzoeker stelt dat hij, ingevolge het beginsel "*audi alteram partem*", tijdens zijn gehoor diende te worden ingelicht over de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief, dient erop gewezen dat niets verzoeker ervan weerhield om in onderhavig verzoekschrift alsnog uiteen te zetten welke elementen volgens hem nog van belang zijn om een toepassing van een intern vestigingsalternatief *in casu* te beoordelen, doch dat hij dit heeft nagelaten.

De internetartikels ter terechtzitting neergelegd samen met een aanvullende nota doen aan de analyse van de veiligheidssituatie zoals supra uiteengezet geen afbreuk. Deze artikels bevestigen immers dat het geweld niet willekeurig is noch dat er sprake is van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER